

Tücsök

[Сверчок](#)

A vér szava súgja nekem – házitücsök vagyok én.
A kemence alatt dalolom meghitt dalomat.
S van, ki vizet forral, s dühösen zúdítja felém,
Más megtűri az énekemet s a szívébe fogad.

Utazónak a távoli tájra idézem a hont,
Hol a kabóca dalától harsog a déli vidék,
Nem tudom én, hitvány hegedűm faragója ki volt,
Ám a kabóca se zengi be nálam szebben az éjt.

Mennyi orosz mássalhangzó zizeg énekeimben!
Háncskosaramba ezer szólást rejtettem el én,
S háncskosaramban felleli mindezt újra a gyermek,
Ódon bár hegedűm, s egyhúru, szegény a zeném.

Meg sem hallod a hangom – mintha csak óra ketyegne,
Hallgass hát bele, én szólítalak: erre, csak erre!
Éjjeliőr vagyok én, fel-felverem újra a házat,
S kürtökként a folyón túl felharsannak a társak.

(AZ [ARSZENYIJ TARKOVSKIJ VERSEI](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

[Következő oldal →](#)